

19  
I. N. 7. C.  
DISSERTATIO GRADUALIS

809  
R

DE  
**AUCTORIBUS  
PSALMORUM**

QUAM,  
*Consentiente Amplissima Facult. Philosoph. in Regia  
Academia Aboënsi,*

PRÆSIDE

*VIRO AMPLISSIMO atq̄ CELEBERRIMO,*

**D. N. CAROLO ABRAH.  
CLEWBERG,**

*Græc. & O. O. L. L. PROFESS. Reg. & Ord.*

*Publico examini modeste submittit*

**ANDREAS A. BACKMAN,**  
*ALANDUS,*

*In Auditorio Majori ad Diem IX. Julii  
Anni MDCCLIV.*

*Horis ante meridiem solitis.*

---

ABOÆ, Impressit Direct. & Typog. Reg. M. Duc. Fin-  
land. JACOB MERCKELL.

*VIRO Nobilissimo*

**Dn. SAMUELI MANSNERO.**

Subcenturioni Tormentorum Strenuissimo.

*AVUNCULO OPTIMO.*

*VIRO Nobilissimo*

**Dn. BERNDT JOH. AMINOFF.**

Subcenturioni Pedestri strenuissimo

**PATRONO Honoratissimo.**



**O**B plurima favoris & amicitiae documenta, quae mihi  
omni tempore exhibuistis, **FAUTORES OPTIMI**, pa-  
gellas hasce in signum gratissimi animi vobis offero & con-  
fecro. Serena igitur fronte easdem accipiatis, etiam atque  
etiam oro & memet in soliti **VESTRI** favoris sinu benigne  
foveatis. **Supremum Numen pro VESTRA, FAUTORES A-**  
**STUMATISSIMI**, longava incolumitate precibus ardentissimis  
& indefessis defatigabo. Ero dum vixero

**NOMINUM VESTRORUM**

cultor humillimus  
**AND. A. BACKMAN.**



§. I.

**U**trum in toto Codice Vet. Testamenti ullus reperiatur liber, qui ob usum insignem & multiplicem cuivis pio lectori se tantopere commendet, ac aurea illa collectio, quæ nomine **ספר תהלים** & **תהלים**, a parte potiori petita denominatione, Hebræis venire solet, jure omnino dubitaveris. Si enim scopum consideraverimus, quem in concinnandis hæc canticis propositum habuit auctor eorum Spiritus Sanctus: talem esse patebit, ut vel eo nomine ceteris hic liber anteponi mereatur. Certe eum in finem compositos esse constat, ut fideles in cognitione veritatum spiritualium instruerentur (a), ut essent variciniorum de Christo inventarium: ut haberemus Ethicam sacram perfectissimam, librum precum & hymnorum divinorum omnium præstantissimum, & consolationis thesaurarium: ut sanctorum intimos affectus velut in speculo videremus:

A

(a) Cf. Tarnovii comment in X. psalmes præores pag. 7. seqq.

remus: & tandem, ut nobis suppeteret universæ Scrip-  
 turæ compendium. Mirum igitur non est, adeo fre-  
 quentem Psalmorum a Christo & Apostolis in Novo  
 Test. reperiri allegationem, ut interdum idem hy-  
 mnus vel sexies, psalmi in universum 60 fere vicibus  
 citentur. Hinc etiam vetus Ecclesia Judaica publice  
 in cultu divino Levitico hisusa fuit constanter. Quin  
 & in Ecclesia Christiana semper & ubique in maxi-  
 mo habiti fuere pretio. Athanasius dedecori tribuit  
 si dies nobis prætereat, quo nihil in Psalterio lege-  
 rimus. Nec defuerunt, qui arbitrarentur, bis vel ter  
 evolvendum esse Psalmorum librum, quo tempore  
 semel universum absolvimus Codicem Sacrum. Hinc  
 innumera eademque eximia Lutheri aliorumque in  
 Psalmos elogia sunt, quæ heic cumulare vetat insti-  
 tuti ratio. Sed vix etiam de ullo alio tantopere in  
 varia discesserunt eruditi, ac de hoc eodem Psalmo-  
 rum libro. Sic de partitione & numero, de titulis,  
 de auctoribus, collectoribus & quæ sunt cetera. Nos,  
 Fav. Deo, in eo potissimum operam collocatam volu-  
 mus, ut quid de Psalmorum Auctoribus secundariis  
 sit tenendum, exponere conemur.

## §. II.

**S**ed obijci fortasse poterit, operæ pretium non  
 videri, sollicitè pervestigare, quibus secundariò  
 Sacra illa Cantica sint adscribenda, cum Spiritui San-  
 cto eadem primariò deberi ultro largiantur omnes.  
 Fuere namque, qui hanc quæstionem tanti non esse  
 judi-

judicarunt, quorsum hæcce quoque Theodoreti ten-  
dunt verba: ποίαν γέ μοι προστίθηται ὠφέλειαν εἶτε πάν-  
τες, εἶτε ἐκείνων εἶεν τίνες, δὴλὰ γο οὐκ ἔστι, ὡς ἐκ τῆς τῶ θεῷ πνεύ-  
ματι ἐνεργείας συνεζήρησαν ἀπαντες (a). Nec abludit  
Gregorius Magnus, hunc in modum pronuncians:  
*Cum ejus rei Spiritum S. tenemus auctorem, quia Scri-  
ptorem querimus, quid aliud agimus, nisi legentes lite-  
ras de calamo percontamur? (b).* Verum, magni licet  
nobis sit patrum illorum auctoritas; tamen arbitra-  
mur non modo non περιεργείας aut nimix curiositatis,  
notam incurrere; sed potius laudem mereri innocuos  
conatus indagandi curatius singula, quæ ad sacrorum  
scriptorum notitiam aliquid conferre videntur. Certè,  
si illorum vitam, mores & studia probe noveris, qui  
ὕπὸ τῆς πνεύματι ἀγία Θεοῦ δοθέντι nobis quid scriptum re-  
liquerunt; dubium non est, quin inde haurias pluri-  
mum emolumenti, sive ædificationem spectes, sive  
instructionem. Eos enim Deus prophético munere  
dignatus est, quos ut vitæ morumque exempla no-  
bis ad imitandum destinaverat. Plurimum igitur re-  
fert eos nosse, quibus ut instrumentis uti, & cœlesti  
luce collustrare dignatus est Deus. Non imus infi-  
cias, posse unumquemque pium, sedulum & atten-  
tum lectorem, Divino iussultum auxilio, e psalmo-  
rum lectione etsi scriptorem ignoret, participem fieri  
salutarium illorum fructuum, quos ibi gratia divina  
copiosissime sparsit. Sed simul hoc nobis dari con-

A 2

ten-

(a) Prefat. in Psalmos. pag. 385. (b) Greg. M. in  
Job. C. I. n. 2

tendimus, longe facilius & uberius sensum nos affe-  
qui, ut & in affectum auctoris penetrare posse, ubi  
perspectum habuerimus, qua occasione auctor οὐ-  
5/ *πεινῶ* quo in statu constitutus, quo fine & scopo  
scriplerit, & quæ sunt reliqua. Quis magnum  
Iliados & Odysseæ parentem, hujus cum admira-  
tione legens opera, cognoscere penitus & quæ ad  
ejus vitam, mores & fata pertineant, habere  
perspecta non desideret? Cui τὰ μεγαλοφρονῶντα Ly-  
ricorum principis οἰδᾶ in deliciis sunt, qui Pinda-  
rum nosse non aveat? Tragicorum Homerum Sopho-  
elem qui legerit, eum non pigebit de auctore per-  
contari, quem ob svavitatem *υέλτερον ἀττικόν* cogno-  
minatum novimus. Sed in profanis Græcorum scri-  
ptis dum occupamur, quæ cana nobis reliquit anti-  
quitas, si de auctore studiote disquirimus, idque  
vitio nobis vertit nemo: Cur non majori jure au-  
ctores indagamus, quibus usus est Deus in aureis  
hicce odis concinnandis? Minime proinde superva-  
canea illa cura censei debet, quæ impenditur iisdem  
illustrandis. Harum enim cum tanta sit præstantia,  
quanta §. superiori nos satis evicisse arbitramur, e re  
omnino esse putamus, ut magis magisque illustrentur.

### §. III.

**V**eterum recentiorumque de Psalmorum Auctori-  
bus inter se pugnantis sententiæ præcipuæ ad  
duas reduci queunt classes. Davidem, afflante Deo,  
omnes concinnasse, adferere multi non dubitant. Con-  
tra

tra negant id alii, & quidem longe plures; rationibus utrinque minime destituti. Illis Chrysoſtomus, (a) Ambroſius, (b) Auguſtinus, (c) Theodoretus (d), Euthymius Zygabenus, (e) alique favent (f). Pro his vero militat potior interpretum pars, quos inter Hilarius, auctor Synopſeos, quæ Athanaſio adſcribitur, (g) Hieronymus, (h) Eufebius, (i) quibus etiam e recentioribus adſtipulatur eruditorum non infimæ ſubſellii magna cohors. Qui omnes omnino Pſalmos uni Davidi in acceptis referunt his fere nituntur argumentis. Quoties in N. T. citantur Pſalmi nonniſi ſub nomine Davidis allegari a Salvatore & Apoſtolo Petro ſolent (ii). Idem Petrus, quod maxime notandum, pſalmum ſecundum ἀνεπιγγραφοῦ licet, adſcribit Davidi: ut adeo veri videatur ſimile, communem inter Judæos fuiſſe hoc tempore ſententiam, ſacros illos omnes hymnos compoſuiſſe Davidem, עֵינַי זָכוֹר וְזָכוֹר נְאֻם יְהוָה הִנֵּה רוּחַ יְהוָה רִבְרָב בִּי וְסִלְתָּו עָלַי לְשׁוֹנֵי הַיָּם. Spiritus D. locutus eſt per me & ſermo ejus per linguam meam \*. In conſecratione templi Salomonis,

(a) *Comm. in Pf. L.* (b) *præf. in Pſalmos.* (c) *L. XVII. de civit. D. c. 14.* (d) *præf. in Pſalmos.* (e) *præf. in Pf. apud Steph. le Moine var Saor. T. I. pag. 172.* (f) *Cf. Carpzor, introd. in lib. v. T. p. 91.* (g) *Tom. II. opp. athanaſ.* (h) *ep. ad Sophr. & Cypr.* (i) *præf. in Pf. pag. 7, 8* (ii) *Matth. XXII: 12. Luc. XX: 41. XII: 36. Act. II: 25: 35. IV: 24, 25. \* II. Sam. XXIII: 1, 2.*

\* \* \* \* \*

nis, (k) non alios memorari psalmos legimus, quam quos concinnasset David. Cum cultum Divinum in templo Hierosolymitano restitueret Jechiskija, edixit Levitis, ut laudarent Dominum verbis Davidis & Asaphi videntis (l). Siracides diligentiam Davidis col- laudat, zelumque cantores ordinandi sanctosque hym- nos componendi, ante altare Domini cantandos (m). Quin & ad usum veteris ecclesiæ provocatur, in qua mos invaluit constanter sacrum huncce librum nomi- ne Psalmorum Davidis designandi. Ratio enim ejus apellationis vix aliunde orta, quam a firma persua- sione, quæ omnium eo tempore infederat animis, Da- videm Regem totum Psalmorum librum concinnasse. Sed reponitur, allatas rationes rem omnem, de qua quæritur, minime probare. Allegationibus enim sub nomine Davidis in N. T. opponi possunt aliæ, quæ psalmos, nulla Davidis facta mentione, citant (n). Sic usui veteris ecclesiæ mos opponitur contrarius, Psal- mos vel volumen psalmorum, Davidis omisso nomi- ne, memorandi. Præterea, cum Davidi Psalmorum tribuitur liber, fit hoc, non quidem propterea, quod ille primus Spiritum psallendi a Deo acceperit, pri- musque & solus psalmos scripserit: Sed cum a parte potiori, Davidi sine dubio adscribenda, tum quod τὰς λοιπὰς ψαλμῶδὰς αὐτὸς ὑπὸ τῶν ἱερέων ἐκλεξάμεθ· ὅτι δι- ετύπασε, καὶ τὴν τε εἴσιν αὐτοῖς τῶν τόπων καὶ τὴν πίζιν τῆς μελω-

---

(k) 1. Chron. VII: 6. (l) II. Chron. XXIX: 30. (m) Sir. XLVII: 9. (n) Act. I: 2. Luc. XXIV: 44. Ephes. III: 19. Col III: 16.



μελωδίας, καὶ τὸν καιρὸν τρωϊκὸν καὶ τὸν ἑσπερικόν. ἄρχεται καὶ  
 διέταξε (o). Quia nimirum psalmodiam divinam pri-  
 mus cultui publico aptavit & ordinarie obeundam in-  
 troduxit. Tandem huic sententiæ tituli in Cod. He-  
 bræo psalmis præfixi, repugnant. Sunt enim eorum  
 non pauci, qui aliorum auctorum nomina expresse in  
 fronte gerunt. Neque obijcias particulam ל notam  
 dativi hoc loco habendam esse. Sic enim idem, Psa-  
 lmo XC, ejus erit valor. Sic David illum aut Mosi de-  
 dicasse, aut ad præcinendum tradidisse dicendus erit,  
 utcunque absurdum esse, probatione non eget. Sic  
 & eadem ratione omnes hymni, Davidis nomine or-  
 nati eidem adimi possent. Quod si τὸ ל per propter,  
 reddas, similia te manebunt absurda.

#### §. IV.

**C**ontra sentientium alii Davidi Psalms omnes dene-  
 gare non dubitant (a), simulque contendunt,  
 Adami, Abrahami, Mosi aliorumque nomina, qui in  
 fronte gerunt, Psalms non concinnasse, sed solum  
 modo congeffisse Davidem. His sequentia Talmu-  
 distarum verba patrocinari videntur: דוד כתב  
 ספר תהלים על ידי עשרה זקנים על ידי אדם הראשון  
 על ידי מלכיצרך ועל ידי אברהם ועל ידי משה ועל  
 ידי הימן ועל ידי ידותון ועל ידי אסף ועל ידי  
 שלשה בני קור, h. e. David scripsit librum Psalmo-  
 rum

(o) Cf. auctorem *Synopses in opp. athan. T. II. L. 13.*  
 p. 34. (a) Cf. R. Dav. *Kimchium præf. in Psalms.*

rum per manus decem seniorum : per manus primi hominis ; per manus melchizedek : per manus Abraham : per manus Mosis : per manus Heman : per manus Jeduthun : per manus Assaph : & per manus trium filiorum Korah. Hujus loci sensum incertum reddit particula על ירי, quam per ministerium, propter, causa, notare contendit Bartoloccius (b) : alia contra ratione eandem exponunt alii. Nos vero his verbis minime Davidem e numero *ύνομιων* excludi putamus, Illud enim על ירי Hebræis interdum idem valet, ac *pro more solito, ad institutum.* cf. Job. I: v. 14. ubi על יריה *more solito* reddendum censet Alb. Schultensius, coll. Efr. III: v. 10. II. Chron. XXIX, v 27. Jer. V: v. 30. Sententia proinde Talmudistarum eo redire videtur, Davidem psalmos concinnasse *promore* decem senioribus consveto: adeoque Davidem cum ceteris hymnorum auctoribus hoc loco conjungi. De cetero, Davidi magnam Psalmorum partem abunde vindicant tituli, qui expresse ejus injiciunt mentionem. Nec est, quod qui dam regerant על ירי *propter* notare; cum hanc objectionem refellat addita non raro psalmi occasio, titulo & argumento exacte respondens.

### §. V.

**M**edia inter utrosque alii incedunt via & Davidi magnam psalmorum partem deberi contendunt; reliquos diversis adscribunt auctoribus. In singulis vero

(b) *Bibl. Rabb. Tom. II. p. 221.*

vero canticorum auctoribus suis assignandis iidem admodum a semet invicem abeunt. Sunt, qui Psalmorum inscriptiones, prout illas exhibent fontes Hebræi, secuti, eorum sacras hæc odas esse volunt auctorum, qui ponuntur in titulis, quorum & Hieronymi calculum tulit sententia (a). Sunt, quibus tituli interdum, sed non semper in censum veniunt. His aliud est מִזְמֹר לְדָוִד & מִזְמֹר לְדָוִד, prius innuit psal-  
 mi auctorem esse Davidem; posterius Davidi inscriptum vel traditum, dedicatum esse canticum indigitat. Quæ distinctio quam infirmo nitatur talo, vel sola collatione Psalmi CX, cum Matth. XXII: v. 43, 44. Marc. XII: 36. Luc. XX. v. 42. Act. II v. 34. ut alia taceamus, abunde patet. Quod si differre phrasin utramque aliqua ratione largiendum sit, prior titulus scriptorem proxime insinuabit, posterior ad auctorem principalem, nimirum spiritum S. digitum intendet. (b) Quocumque proinde modo illam interpreteris, psalmorum ejus nomine qui signantur, auctor manebit Davides. Cum vero præter Davidem plures memorentur psalmorum auctores, Moses, Asaph, Heman, Ethan, Salomo & Filii Corah; horum tamen quemlibet volunt nonnulli non ea struxisse cantica, quæ nomine quisque suo signat. Sed quia psalmi, qui inscripti sunt לְדָוִד, Davidem auctorem agnoscunt, nulla adest ratio, cur לְדָוִד aliter quam de auctore capere debeamus; præsertim cum & Asaphum

B

saphum

(a) In Ep. ad Sophron. (b) Cf. II. Sam. XXIII. v. 2.  
 & Psalm. XLV. v. 2.

saphum prophetam fuisse constet, & uterque ut psal-  
 morum auctor, citra ullam differentiae notam, conjun-  
 gatur II. Chron. XXI. v. 30. Hinc & ipsi Psalmos L.  
 & LXXIII ad LXXXIV concedendos censemus. I-  
 dem de filiis Corah esto judicium. Quicquid enim  
 in contrarium urseris, pari certe jure in Davidem i-  
 psam & Assaphum retorqueri poterit, quos tamen non  
 temere in controversiam vocari, ex modo allatis appa-  
 ret (c). Corae proinde posteris psalmi sequentes XLII,  
 XLIV. - XLIX. LXXXIV, LXXXV, LXXXVII,  
 quo minus attribui queant non est, quod impediatur:  
 nisi pluribus unum inspiratum fuisse psalmum ab-  
 surdum cuiquam videatur. Haec vero objectio soluta  
 facilis, si supponamus, unum psalmi fuisse auctorem,  
 qui tamen omnibus filiis Corae assignatur ea propter,  
 quod hi communi nomine psalmos suos in sanctuarium  
 intulerint, junctisque vocibus eos fuerint modulati.  
 Neque enim Salomoni, cui recte psalmus adscribitur  
 CXXVII, abjudicandus esset LXXII, nisi aliud sub-  
 juncta clausula doceret. Hemani igitur & Ethani E-  
 zrachitis tribuere Psalm. LXXXVIII. & LXXXIX. ex  
 eodem fundamento non est, quod dubitemus. Hos  
 enim ex archimusicis fuisse Davidis & proceribus sui  
 aevi sapientissimis, cum aliunde, tum e I. Reg. IV v. 31.  
 probatur. Mose inscriptus psalmus XC, nihil conti-  
 net, quod in eum non optime quadret, adeoque eum  
 agnoscere auctorem, tuto asseritur, quem & olim  
 hymnos composuisse scripturae testimonio novimus. Cf.  
 Exodi

(c) Cf. Carpz. *Introd. Libb. II. p. 97.*

Exodi XV. v. 1 seqq. Maneant igitur iis auctoribus sacra hæcce cantica, quorum gerunt nomina: adeoque Davidi psalmus III, cum seqq. usque ad XLII. exclusive, decimo & tricesimo tertio exceptis. Maneant eidem ceteri ipsius nomine insigniti, ut & reliqui suis signati psalmographis, quamdiu nihil iis contineri ostendi queat, quod alios arguat auctores. Quo vero jure Calmetus Davidi psalmos quosdam ipsi inscriptos adimat, equidem non video. (d). Nec tamen eos audiendos esse putamus, qui LXX interpretes secuti vel Vulgatum, plures scriptores nominant, Jeremiam puta, Haggæum & Zachariam aliosque. Eas enim psalmorum inscriptiones quas fons ignorat Hebræus pro authenticis venditare non audemus.

## §. VI.

Supereff, ut de iis psalmis paucis etiam agamus, qui *ἀνεπίγραφος* græcis, orphani Talmudicis audiunt. Horum non pauci, ut novimus, numerari solent, & de iis gemina moveri potest quæstio. Quibus nimirum sint assignandi auctoribus, primo quæri solet: deinde, cur *ἀνεφάλοι* sint relictī, disquiritur. Judæorum malitia, incuria librariorum aliisque casibus, perisse nomina auctorum, olim suis præfixa Psalmis, cum Huetio aliisque statuere, nos quidem in Sacra Scripturæ integritatem & ἀκρίβειαν οὐδὲ ὀφθαλμῶν injuriam esse putamus. Eos autem a suis auctoribus tales relictos esse, quales jam habentur, verisimile videtur:

(d) Cf. *Bibl. hyperb. T. VI. p. m.*

qua vero de causa id factum sit, dicere nosmet non posse, fatemur libenter. Quam ad priorem quaestionem solvendam adfert regulam Hieronymus, (e) nos quidem admittere non possumus. Hanc, ait, esse Scripturae consuetudinem, ut psalmi, qui cuius sint, titulum non habent, iis deputentur, quorum in prioribus nomina habentur. Hoc posito, psalmi a XC ad C Mosi essent adscribendi. Id vero, quo minus fieri queat, obest Samuelis, psalmo XCIX: 6, injecta mentio. Bambamii vero non plane displicet regula: quicumque psalmus auctoris sui secundarii nomen in fronte non gerit, Davidi κατ' ἐξοχὴν adscribendus est (f). Ei namque in utroque Testamento adscribuntur expresse ἀντίλοι, e. g. ps. CV, coll. I. Chr. XVI. 8. seqv., quod & dudum observavit a Ben Ezra (g), nec sine ratione idem dixeris de ps. CVI. & CXXXVI. coll. I. Par XVI: 34. Similiter secundum & nonagesimum quintum Davidi vindicat Christi & Spiritus Sancti testimonium, cf. Act. IV: 25. Hebr. IV: 7. Huc quoque referas Ps. CXXXII: 11, 12. coll. LXXXIX: 4, 5. & Act II: 30. Quapropter inde ad reliquos argumentamur, eosque asserimus, paucis exceptis, esse Davidis. Eorum, quos excipiendos subinnuimus, e numero sit saltem psalmus CXXXVII. Hunc si in captivitate Babylonica compositum contendas, non multum refragabimur. Nimis enim luculenta  
ærum-

---

(e) In Ep. ad Cyprianum. (f) In apparatus, enthym. exeg. part. I, p. 427. (g) In Praef.

ærumnarum istarum descriptio, tristesque adeo, quas fundunt, querimoniam, præsentem jam gravissimeque populo incumbentem, non a longe demum imminentem & propheticè prædictam captivitatem, ut ex *אַוְשֵׁיָא* clarius apparet, ob oculos ponit (b). Id tamen non eo extendendum censemus, ac si liceret ex quavis apparentia recentiores psalmis affingere auctores. Hac in re peccasse constat Hermannum von der Harde, qui ut de cetero paradoxarum opinionum fecundus inventor & defensor fuit, ita & de psalmographis singulares fovit opiniones. Sic psalmum CXIX Pontifici Jaddo, qui tertio ante Christum seculo floruit, assignat. Psalmum CXII. ab Esdra in laudem Nehemiam concinnatum, nescio, qua revelatione ipse edoctus, alios docere nititur. Idem de aliis ejusdem circa præsens argumentum commentis esto judicium. Sic nec Huetio, Grotio, Calmeto aliisque concedimus, eos statim Davidi adimendos esse psalmos, quorum argumentum ad recentiora tempora spectare videtur. Cur enim propheticas vaticinationes in toto psalmorum libro frequentissimas deferemus? Num Jesajæ, Jeremiam, Danielis aliorumque vaticinia post suum demum complementum scripta ideo putabimus, quod illud secundum omnes quasi circumstantias sæpe prænunciatum videmus? Quod olim de Danielis vaticiniis impudenter & virulenter censebat Porphyrius, a Methodio, Eusebio aliisque castiga-

---

(b) Carpz. l. c. p. 98.

stigmatum (i). Sed hoc argumentum diutius excutere  
 jucundum quidem esset; nos vero temporis ratio-  
 nem habituri, reliqua huc spectantia missa facere, alio-  
 rumque uberiori dilucidationi relinquere cogimur, Te-  
 que candide Lector, qua decet, reverentia ro-  
 gatum volumus, immaturæ huic com-  
 mentatiunculæ facilis & benignus  
 faveas interpres.

### TANTUM.

(i) Cf. Jo. Henr. Michaëlis *pref. ad annot. in Psal-  
 mos. pag. 6.*

